

ချစ်

ကိုယ်တစ်ဆောက်ပယ် ကျွန်

အခန်း (၁)

“အပြင်မှာ တွေ့ရအောင်...”

“အင်း...အဲဒါက...”

“ဒက်...ဒက်...ဒက်...”

ကောင်မလေးလက် လှုပ်သွားတဲ့ အတိုင်း သူငယ်ချင်းတွေက ဒက်...
ဒက်...ဒက်လို့ အသံထွက် အသိအမှတ်ပြုကြ၏။

ပြီးတော့ မော်နီတာမှာ ရောက်ရောက်လာသည့် စာတွေကို ခေါင်း
တွေစုပြုံတိုးကြည့်ကြပြီး...

“ဘာလဲ ပတ်ပြေးနေတာလား...”

“မဟုတ်ပါဘူး...အဲဒါက...”

“ဒက်...ဒက်...ဒက်...”

သုံးယောက်သံကြီးမို့ ကျောလေးကော့သွားကာ နားငြီးသလိုနားကို
ကလိပြလည်း မရ...။

“လုပ်ပါ...တစ်နေရာမှာ ပေါ့...”

“အဲဒါက...”

“ဒက်...ဒက်...ဒက်...”

“အပြင်ထွက်ဖို့ ဆို သိပ်မလွယ်ဘူး...ဆောရီးနော်...”

“ဒက်...ဒက်...ဒက်...”

“ကျွတ်...”

“ဟိုမှာ ရောက် လာပြီ...ပြန်ပို့မှာ ပို့စမ်းပါ...”

နားငြီးတယ်လို့ ပြန်အော်ဖို့ တောင် အော်ခွင့်မပေးဘဲ စာရိုက်ဖို့ အတင်းတွန်းထိုးနှိုးဆော်၏။ တော်တော်ချစ်ဖို့ ကောင်းတဲ့ သူငယ်ချင်းတွေ ပါလား...။

“ကောင်မလေး...”

“ဟင်...”

“တို့ ကတော့ အရိပ်ပျောက်ရည်းစားထားတာ ဝါသနာ မပါဘူး...”

“အဲ့လိုတော့ မဟုတ်ပါဘူး...ဒါပေမဲ့...”

“ဒက်...ဒက်...ဒက်...”

“ကဲ...တော်ကြပါတော့...နားငြီးလို့ သေတော့မယ်”

ကွန်ပျူတာရှေ့ကနေ အတင်းတွန်းဖယ်ထရပ်လိုက်ပြီး ကောင်မလေးလက်ရောခြေရောခါ၍ အော်ဟစ်၏။

“သူမတို့ ကလည်း အားကျမခံ...၊”

“ဪ...ရှင်ကတော့ ဘာမှ ပြန်မဖြေဘဲ ဒေါ့ဒေါ့ဒေါ့တွေချည်းပဲ အက်စထရောတွေလုပ်နေတာလေ...”

“အဲ့ဒါဘာဖြစ်လဲ...ကိုယ့်ဖီလင်နဲ့ ကိုယ်...”

“ဟုတ်တယ်...ဘယ်တော့မှ အဆုံးသတ်မပြောချင်တဲ့ ဖီလင်...”

“ဘာဖြစ်လဲ...”

“ဘာမှ မဖြစ်ဘူး...ရှင်နဲ့ ပြောနေတာ တက်သစ်စနာမည်ကျော်အဆိုတော်...”

“အဲ့ဒါရော ဘာဖြစ်လဲ...”

“ကျုပ်တို့ လည်း စိတ်ဝင်စားလို့ ပေါ့...”

“ငါ ဝင်စားတာ ဒီလောက်ပဲ...”

“ဟယ်...ကြည့်စမ်း...”

“မတတ်နိုင်ဘူး...”

ကောင်မလေးက ကွန်ပျူတာရှေ့ကို ပြန်ထိုင်မယ့်ပုံမရှိတော့ဘဲ ပုခုံးတွန့်လက်ခါနင့် ထွက်သွား၏။ ပြီးတော့ သွားလေရာတောက်လျှောက်မှာ အော်ပြောသွားတာက ပဲ့တင်ထပ်အောင် ကျယ်လောင်လျက်...၊

“ထိုင်ချက်နေရတော့ ကွန်ပျူတာ ဒက်စတော့(ပ်)က ဟန်းနေပြီ၊ ခလုတ်တွေက သံစုံမြည်နေရတဲ့ အထဲ ကျောနောက်က ဟာမိုနီလိုက်နေတာတွေက သာယာနာပျော်ဖွယ်မရှိဘူး...”

“အောင်မယ်လေး...အခု လောလောဆယ် သာယာနာပျော်ဖွယ်မရှိဖြစ်နေတဲ့ အသံက ဒီကောင်မလေးမှ ဟုတ်ရဲ့ လားဟေ...”

“အယ်...”

ကောင်မလေး တုံ့ခနဲရပ်သွားသည် ။ ပြီးတော့ လိုက်ကာစကြားထဲ လှစ်ခနဲ ပြေးဝင်ပုန်းလိုက်၏။

“လှလွန်းရေ...အောင်မယ်လေး ငါ့နားကွဲတော့မယ်၊ ဘယ်မှာ လဲ လှလွန်း...”

“ရန်...တီလေး... လာပြီ...”

လှလွန်း ပြေးလာပုံကို ဒေါ်ငြိမ်းချမ်းက ရှုံ့ရှုံ့မဲ့မဲ့ကြည့်နေလျက် နောက်မှာ မျောက်သေရုပ်လေးတွေနဲ့ ရပ်ကျန်ခဲ့ကြသည့် နှစ်ယောက်ကိုလည်း မြင်ကာ...

“အဲ့ဒီထဲမှာ ဘာဝင်လုပ်နေကြတာလဲ...”

“ဟို...ကွန်ပျူတာ...”

“ဘာ...”

“အောင်မယ်လေး...လန့်လိုက်တာ တီလေးရယ်...”

ဒေါ်ငြိမ်းချမ်းက ဝတုတ်ထွားကျိုင်းနေသလောက် လှလွန်းခင် က သေးကပ်ကပ်ပိန်ညှော်ညှော်လေး ဖြစ်၏။ လူဝသလောက် ဒေါ်ငြိမ်းချမ်းရဲ့ အသံကျယ်သလို လန့်ပဲလန့်နိုင်လွန်းတာလည်း ပဲ လှလွန်းခင်ပဲဖြစ်လေသည် ။

“ညည်းလေးက ကျုပ်သားရဲ့ ကွန်ပျူတာကို ဝင်ဆော့တယ်ဟုတ်လား...”

“ဆော့တာမဟုတ်ပါဘူး...”

“မဆော့ရင် ဘာလဲ...ဘယ်မှာ လဲ ဟိုတစ်ယောက်...”

“ဟင်...ဘယ်တစ်ယောက်လဲ...”

“ဒီကောင်မလေးလေ...မျောက်မူးလဲ မမ၊ ငါ သေချာကိုကြားလိုက်တယ်၊ ငါ့သားရဲ့ ကွန်ပျူတာကိုများ သင်းကဟန်းနေသလေး ဘာလေးနဲ့...”

သေစမ်း...ဒီမိန်းမ...

လှလွန်း ရှုံ့မဲ့သွားရင် ကောင်မလေးကိုပဲ ကျိန်ဆဲနေမိ၏။ သူများ အတင်းအဖျင်းပြောတာ ဒီလောက်တောင် ခုနစ်သံချီဟစ်ပြီးတော့...၊

“အခုလေးတင် ခေါင်မိုးပွင့်အောင် အော်နေသေးတာ၊ ဘယ်မှာ လဲ ဘယ်ရောက်သွားလဲ...”

“တီလေးရယ်...တီလေးတစ်ယောက်လုံးရှိနေတာတောင် ခေါင်မိုးမပွင့်ခဲ့ဘဲနဲ့ ...”

“ဘာပြောလိုက်တယ်...”

“ဖြည်းဖြည်းအော်ပါဆို...”

လှလွန်း နားလေးတစ်ဖက်ကိုလက်နဲ့ ဖိကပ်ပိတ်ရင်း ရှုံ့ရှုံ့မဲ့မဲ့နှင့် ...၊

“တီလေးက တကယ်ပါပဲ...”

“ဘာတကယ်တာလဲ...ညည်းလေးက အဒေါ်ကို အသံပြတယ်လို့ ပြောလိုက်တာလေ...”

“မဟုတ်ပါဘူး...တီလေးလည်း အော်ပြောနေကျပဲဥစ္စာ...”

တူဝရီး ရန်ဖြစ်နေကြတာကို အခွင့်ကောင်းယူကာ ဖြူစင်နဲ့ ပုံရိပ်တို့
အသာလေးလစ်ထွက်ဖို့ ခြေဖျားထောက်၍
အသက်အောင့်လျှောက်လာကြ၏။

တံခါးမကြီးဘက်က အောင်မြင်စွာ မျက်နှာမူပြီးကာမှ ...

“ဟိုနှစ်ယောက် ..”

အယ် ..၊

သေလိုက်စမ်းတော့ ..၊

ကိုယ်လေးတွေ တုန့်ခနဲဖြစ်သွားကာ မျက်နှာတွေမှာ သံပုရာသီး အလုံးလိုက်ဝါးမိသလို ရှုံ့တွပျက်ကျအောင် ဖြစ်ကုန်သော်လည်း ..၊

“ရှန် .. တီလေး ..”

“အဟွန်း ..”

“ဘာလဲ .. အသာလေးထွက်ပြေးဖို့ ကြံနေတာလား ..”

“ဟင့်အင်း ..”

“မဟုတ်ပါဘူး .. ဟိုလေ .. အိမ်ကကားရောက်နေပြီလားလို့ ထွက် .. ထွက်ကြည့်တာ ..”

“မရောက်ဘူး .. ရောက်လာလည်း ပြန်သွားလို့ မရဘူး၊ ညည်းတို့ အုပ်စုတွေ တစ်နေ့လယ်လုံးသောင်းကျန်း မွေနှောက်ထားကြတာတွေ ရှင်းသွားကြ”

“တီလေးကလည်း ဧည့်သည် ကို ..”

လှလွန်းက သူငယ်ချင်းတွေကို ဖေးဖေးမမပြောပေးဖို့ ကြိုးစားသော်လည်း ..၊

“ဧည့်သည် လို့ မပြောနဲ့ အဲဒီဧည့်သည် တွေက ဖိတ်ဖိတ်မဖိတ်ဖိတ်လာတယ်၊ ပြန်ချင်ရင်ထ ပြန်သွားတယ်၊ ဒါကြောင့် ဧည့်သည် ကိုလည်း လုပ်ချင်ချင်မချင်ချင်ခိုင်းရမှာ လဲ .. အိပ်ခန်းထဲမှာ ရော ဧည့်ခန်းမှာ ရောအခု အဲဒီအခန်း ..”

ဒေါ်ငြိမ်းချမ်းက ကွန်ပျူတာရှိသည့် အခန်းထဲကို လက်ညှိုးထိုးပြီးမှ ချက်ချင်းပြန်ခေါင်းခါသည် ။

“အဲ့ဒီထဲကို ထပ်မဝင်ကြနဲ့ တော့၊ တော်ကြာ ရွှေနားပေ လာမှ ခိုင်း

လိုက်မယ် ..”

“တီလေးကို အဲဒါပြောတာ...ဒေါ်ကြီးရွှေ လာရင် သိမ်းမှာ ပဲဟာ၊ သမီးတို့ မနက်ဖြန် သင်တန်းမှာ စာမေးပွဲရှိတယ်...”

“အဲဒါကြောင့် လိုင်းပေါ်တက်ပြီး ကလိထိုးနေကြတာပေါ့...”

“မထိုးပါဘူး...ဟို...လိုချင်တာရှိလို့ ဒေါင်းလုတ်(ထ်)ဆွဲနေတာ...”

“တော်...တော်...ငါ ဒီလောက်မတုံးသေးဘူး၊ တွေ့လား...ခုထိ မျော့ကံမူးလဲလေး ထွက်မလာသေးဘူး...”

ဒေါ်ငြိမ်းချမ်းသာမကဘဲ သူမတို့ အားလုံး ကောင်မလေးကို လိုက်ရှာမိကြ၏။ ခေါင်းတွေသာ ပလုတ်တုတ်ဖြစ်သွားသည် ။ တွေ့လည်းမတွေ့...ဘာသံမှ လည်း မကြား...။

“သွားကြ...အမှ ိုက်တွေလိုက်ကောက်၊ ဆေးကြောရမယ့်ပန်းကန်တွေရှိရင် ထပ်ပြီးဘေစင်မှာ သွားတင်ထား...၊ အမှိုက်လှဲတဲ့ သူကလဲ...”

“တီလေး...”

“ပြော...”

“သမီးတို့ ကြမ်းတော့ မတိုက်ရဘူးမို့လားဟင်...”

“မတိုက်ရဘူး...ကြမ်းက နေ့တိုင်းတိုက်နေရင် ပါကေးတွေပွန်းပြီး အလှပျက်မယ်...”

“ကျေးဇူးပါ ပါကေး...”

“ဘာရယ်...”

“ဟင်.. ဘာမှ မဟုတ်ဘူး တီလေး၊ သူ့ကိုပြောတာ...အဟွန်း လက်

သည်းရှည်တွေနဲ့ စူးလိမ့်မယ်လို့ ...”

ဒေါ်ငြိမ်းချမ်းက ဝတုတ်နေသည့် ကိုယ်ခန္ဓာကြီးကိုသယ်ကာ တလှုပ်လှုပ်ထွက်သွား၏။ ဖြူစင်တို့ လှလွန်းနား ပြေးကပ်လိုက်ကြကာ...၊

“လေး ရော...”

“မသိဘူး...သူ့ဘာသာ ခုနစ်သံခြည်ဟစ်ပြီး ထွက်သွားတာ၊ တီလေးနဲ့ တိုးလို့ ပြေးပုန်းလိုက်တာနေမှာ ပေါ့...”

“ဟုတ်ပဟယ်...ငါတို့ များ လေးလိုမလျင်ဘူး...”

“နင်တို့ ကလည်း နောက်ကို စားစရာတွေဝယ်လာရင် တီလေးမြင်အောင် ယူမလာကြနဲ့ ...”

“နာခံပါ့မယ်...”

“ပြီးတော့ ပါလာတာနဲ့ စားကြရင် ပြီးပြီ၊ ပန်းကန်တွေယူပြီး လှယ်ထည့်တော့ ငါတို့ ရဲ့ စားသောက်ခြင်းက ကြီးမားကျယ်ပြန့်သွားတာပေါ့ ပန်းကန်တွေပါ မဆေးခိုင်တာကံကောင်း...”

“နောက်ဆို ဒီလိုမလုပ်တော့ဘူး...”

ဖြူစင် က ခေါင်းလေးတခါခါနှင့် နားဆွဲလေးက တလှုပ်လှုပ်...၊

ပုံရိပ်က စကားများ လျှင် တလစပ်များ တတ်ပေမယ့် အလုပ်ကျတော့ အပြောနည်းပြီး အလုပ်ကို သိမ်းကျုံးလုပ်တတ်သူဖြစ်သည် ။

သူမပဲ အရင်အမှိုက်တွေလိုက်ကောက်ကာ...၊

“ကဲ...လုပ်စရာရှိတာလုပ်ကြနော်...လေးကို ရှာမနေနဲ့ ၊ ငါသိတယ်...ခုလောက်ဆို အခန်းတစ်ခုခုထဲမှာ အကျအနာနှင်နေပြီ...”

“ဘယ်အခန်းလို့ ထင်လဲ...”

“စားစရာတွေ အဆင့်သင့်ရှိနေမယ့်အခန်း...”

ဟင်...၊

လှလွန်း ခေါင်းထောင်သွားသည်။ ။

လေး...တီလေးအခန်းထဲရောက်နေပြီလား...

“လှလွန်း...”

“ဟင်...”

“ဟုတ်ပါ့မလား...”

“ဟုတ်...ဟုတ်နဲ့ မြည်နေကာ...”

လှလွန်း တံမြက်စည်းကိုင်ပြီးမှ ပြန်လွှတ်ချကာ...

“ငါသွားခေါ်မှ တော်ကြာ မိုးမီးလောင်မယ်...”

ကိုကိုကြီး ပြန်လာတာနဲ့ တိုးလျှင် တီလေးနဲ့ ကိုကိုကြီးရဲ့ အင်အား
ကို နာဂစ်တောင်မီမည်မထင်...။

“သွား...သွား...ငါတို့ လုပ်ထားလိုက်မယ်...”

ဟင်...၊

ဒေါ်ငြိမ်းချမ်း ဘွားခနဲပေါ်လာသဖြင့် လှလွန်း နေရာမှာ တင်ရပ်လို
က်ကာ...

“သမီး ရေအိမ်သွားချင်လို့ ...”

“ရေအိမ် မအားဘူး...”

“ဘယ်သူဝင်နေလို့ လဲ တီလေးရဲ့ ...”

“ဘယ်သူမှ ဝင်မနေဘူး...မနက်တည်းက ရေချလို့ မရတော့ ရေအိမ် တစ်လုံးလုံး ပြည့်နေလို့ ...”

လှလွန်း နှာခေါင်းလေးရှုံ့သွားသည်။ ။ ပြီးမှ ...၊

“ဒါဆို...တီလေးအခန်းထဲမှာ ရမှာ ပေါ့...”

“ကျုပ်အခန်းက မနေ့တည်းက သုံးမရတာလေ မသိဘူးလား...”

ရေမလာတာ နှစ်ရက်ရှိပြီ ဒီညနေမှ ပိုက်သမားခေါ်ပြီး ပိုက်တွေစစ် ခိုင်းရမှာ ...ညည်းကိုကြီးအခန်းထဲက ရေအိမ်တစ်လုံးပဲ သုံးလို့ ရတယ် ...”

အပေါ်အိပ်ခန်းတွေမှာ ဘယ်မှာ မှ သုံးမရတာ လှလွန်း တကယ်မသိ ပေ...။ အောက်ထပ်မှာ တော့ အဆင်ပြေနေသားမို့...

“အောက်မှာ ပဲ သွားပေါ့...ဘာလုပ်ဖို့ လဲ...”

“ဟုတ်...”

ဒေါ်ငြိမ်ချမ်း လှည့်ထွက်သွားတော့လည်း နောက်ကလိုက်ကြည့်ပြီး လှလွန်း မျက်လုံးပြူးနေ၏။ မီးဖိုချောင်ကို မသွားဘဲ အိပ်ခန်းဆီကို တန်းတန်းမတ်မတ်...။

ဒီကိုယ်လုံးကြီးနဲ့ လှေကားပေါ်တက်နေတာကို သူမ အသာလေး ကျော်တက်သွားလို့ ရပေမယ့် အကြောင်းပြချက်ကမရှိ...။

“တီလေးအခန်းထဲရောက်နေရင်တော့ လေး တစ်ယောက်ဆူခံထိပြီ ...”

“ရောက်စရာလား...”

ဟင်...၊

ရေကူးကန်ဘက်က မှန်ချပ်ကိုကာထားသည့် လိုက်ကာစကြီးနောက်
က ကောင်မလေး ထွက်လာတာ စပ်ဖြဖြမျက်နှာလေးနှင့် ...။

“နင် အဲဒီထဲဝင်ပုန်းနေတာ...”

“ဟုတ်တယ်...ခုမှ တီလေး တကယ်အပေါ်တက်သွားတာမို့လို့ ခုမှ
ထွက်လာရတာ...”

“အေးပါ...ပြဿနာကို လက်ပစ်ဗုံးခွဲရှာပြီး ဖြစ်ပြီဆို သူကအလွတ်
...”

“ဘယ်မှာ ဗုံးခွဲလို့ လဲ ... တီလေးကိုက အိုးကြီးသလောက်”

“ဘာ...ဘာရယ်...”

“လေအိုးကြီးတာပြောတာ...”

နှုတ်ခမ်းလေးမဲ့နေပြီး ဆိုဖာပေါ်မှာ အိမ်နဲ့ပစ်ထိုင်ချလိုက်၏။

“ကဲ...လုပ်ကြ မြန်မြန်...”

“ဘာ...”

“အံ့မာ...ရှင်ကရော...”

“လာမယ်လေ...ရှင်းရမှာ က သုံးနေရာတောင်...”

“ငါတို့ က သုံးယောက်နေရာယူပြီးပြီဆိုတော့ နင်က ဘယ်မှာ လဲ...”

“သုံးယောက်စလုံးကိုကူမှာ ပေါ့...အခု ခဏလေးပဲ...”

ပြောပြောဆိုဆို အိတ်လေးပြေးယူပြီး ဖုန်းထုတ်ယူသည် ။ စားပွဲပေါ်
မှာ သေချာချလိုက်ပြီး...။

“ငါ ဒီဂိမ်းကို မနိုင်ရင် ဘာမှ အာရုံစိုက်လို့ ရမှာ မဟုတ်ဘူး ...”

“ဂိမ်းကလွဲပြီး အာရုံစိုက်ဖူးတာရောရှိလို့ လား...”

“အေးလေ...နေ့စွဲသစ်လေး နှမြောစရာ...”

နေ့စွဲသစ် က ချောလည်း ချောသည် ။ အောင်မြင်နေသည့် အဆိုတော်မို့ သူမတို့ ကတော့ ကိုယ့်သူငယ်ချင်းလေးက မူပိုင်ရှင်ဖြစ်သွားစေချင်၏။

ဒါပေမဲ့ ကောင်မလေးကတော့ ဂရုစိုက်ရမှန်းလည်း မသိ...။

သူမရဲ့ ဖေးဗရေ့(ထ်)အဖြစ်ဆုံးက ဂိမ်းပဲ ဖြစ်၏။

လှလွန်းတို့ မောင်နှမက အဒေါ်အပျိုကြီးနဲ့ နေကြရကာ ကောင်မလေးကတော့ အဘိုးတစ်ယောက်ပဲရှိသည့် အဖြစ်မှာ အဒေါ်ဝမ်းကွဲကလည်း မော်ဒယ်လ်အေဂျင်စီတစ်ခုက အတွင်းရေးမှူး ဖြစ်၏။

လှလွန်းနဲ့ ကောင်မလေးတို့ က မိဘမဲ့ခြင်းလည်း တူကာ...၊

ကောင်မလေးရဲ့ အမေက လှလွန်းတို့ အဖေရဲ့ ယောက်ဖဘက်က ဆွေမျိုးတော်နေသေးသည် ။ သေချာတွက်ကြည့်လျှင် သွေးသားမတော်ပေမယ့် ဆွေမျိုးစပ်လို့ တောင်ရနိုင်သေး၏။

ထို့ကြောင့် သူငယ်ချင်းလေးယောက်ထဲမှာ လှလွန်းနဲ့ ကောင်မလေးက ညီအစ်မသဖွယ် ရင်းနှီးချစ်ခင်နေကြကာ ဖြူစင်တို့ ကလည်း ထိုနည်းအတိုင်း ရင်းနှီးခဲ့ကြတာ ဖြစ်၏။

ထို့ပြင်ကောင်မလေးက သူမတို့ အုပ်စုထဲမှာ အလှဆုံး...၊

ရယ်လိုက်တိုင်း ပါးချိုင့်ရာလေး ရေးရေးထင်လျက် မျက်တောင်ဖျားလေးတွေ ပွင့်ကပ်ပေါ်လွင်သွားတဲ့ အထိ နှစ်ခြိုက်စွာရယ်လျှင်အလှဆုံး...။

သူမက ရည်းစားထားရခြင်းကို အပျင်းပြေရာသီဟု သတ်မှတ်ကာ ဂိမ်းဆော့နေတဲ့ အချိန်ကမှ တန်ဖိုးကြီးသည် လို့ လည်း ပြောတတ်၏။

ဒါဆို နင့်အတွက် ဘာအရေးကြီးဆုံးလဲမေးရင်တော့...၊

* * *

အခန်း (၂)

“ဖုန်းပြောပြီး ပုခက်ထဲပြန်မထည့်ဘဲ ဘေးမှာ ချခဲ့တယ်တဲ့ ...”

“ခိုးပြောနေတုန်း အဲဒီတီလေးက အသံပြဲကြီးနဲ့ လာတော့ ချပစ်ခဲ့တာပေါ့...”

“ပဲကြာဇံသုပ်တယ်၊ ကြာဇံဟင်းခါးထပ်ချက်တယ်၊ ညနေကျတော့ လမ်းထိပ်မှာ ကြက်ကင် ထွက်ဝယ်စားတာတွေရော အိမ်မှာ ဘယ်ဟာမှ မကုန်ဘဲ အကုန်ပိုးလိုးလက်လက်ပဲတဲ့ ...”

“ဘိုးဘိုးကလည်း စားချင်လို့ လုပ်တာပဲဟာ...လုပ်တာနဲ့ ပဲ ကုန်အောင်စားရမှာ လားလို့ ...”

“အဆိုးဆုံးက ရေကူးကန်ထဲမှာ ကြက်ကင်တွေစားပြီး...”

“ဟား...အများကြီးပဲ ဘိုးဘိုးရာ...”

“မြေးက အများကြီးလုပ်ခဲ့တာလေ၊ အလိုလိုမှ မယ်ငြိမ်းက အစတည်းက ပူစပ်စပ်ရယ်...”

“ပူမှန်းသိလည်း လေးကိုပဲ ဘာလို့ ဆူနေတာလဲ...အဲဒီတစ်ယောက် အရမ်းကို အတိုင်းအတောထူတာပဲ...”

“အေး...နောက်ဆိုရင် မြေးကို အိမ်ဝကနေ မောင်းထုတ်လိမ့်မယ်...”

“ဘယ်တော့မှ မထုတ်ဘူး...”

ပါးစပ်က တလှုပ်လှုပ်နှင့် ဂိမ်းဆော့နေတာ လက်နှစ်ဖက်စလုံးမ အားနိုင်...ပြီးတော့၊ အားခနဲအော်ကာ ရှုံ့မဲ့သွားလျက်...

“သွားပြီ .. ဘိုးဘိုး ကွိုင်ပူနေတာနဲ့ ရှုံးပြီ”

“ကဲ...ရှုံးရင်လည်း အဲဒါကိုချထားလိုက်တော့၊ ဖုန်းကိုင်ထားလည်း ဂိမ်း...ကွန်ပျူတာရှေ့ရောက်လည်း ဂိမ်း၊ သူများ အိမ်မှာ တောင် ဟိုက ကွန်ပျူတာကိုဝင်ဆော့ပြီး စုတ်သလေး ဟောင်းသလေးပြောခဲ့သေးဆို ...”

ကောင်မလေးက လက်ကိုင်ကို ဘေးမှာ ချထားလိုက်ပြီး ဘိုးအဖြစ် သူဘက်ကို တစ်ကိုယ်လုံး မြောက်ခနဲကြွသွားအောင်လှည့်ထိုင်၏။

“ဘိုးဘိုးပဲ စဉ်းစားကြည့်...”

“အင်း...ပြော...ပြော...”

“ကွန်ပျူတာကြီးက ဟန်းနေပြီ၊ အင်တာနက်တပ်ထားပြီး တစ်ခုခု လေးလုပ်ဖို့ ဆို ဖျာလိပ်ပိုက်ပြီး စောင့်ရတယ်...”

“အဲဒီတော့...”

“အဲ့ဒီတစ်ခုခုလေးလုပ်နေလို့ ကြာနေပြီဆို...တီလေးကပွားပြီ...”

“ဘာပွားတာတုံး...”

“ပွစိပွစိ မြည်တွန်တောက်တီးနေတာလေ...”

“ဪ...အင်း...”

“ကုပ်စီးကပ်လိုက်တာဆိုတာ ကွန်ပျူတာဖွင့်လည်း ဖွင့်ပြန်ပြီ၊ စားစ ရာလေးလက်ကျန်မြင်လည်း မကုန်နိုင်မခမ်းနိုင်ဘာညာ..”

“မြေးကရော ဘာဖြစ်လို့ လဲ အဲဒီမှာ ပဲ ဒါတွေသွားသွားလုပ်နေတာ

လဲ၊ အိမ်မှာ လည်း ရေကူးကန်ရှိတယ်၊ သူတို့ ကန်ကမှ ပေနစ်ဆယ် လောက်ပဲရှိတာ...မြေးမှာ သုံးဆယ်လေးဆယ်ကန်ကြီးနဲ့ လေ...”

“ဘိုးဘိုးကလည်း လေး တစ်ယောက်တည်း...”

“သူငယ်ချင်းတွေကိုခေါ်ပေါ့ မြေးရဲ့ ...သူတို့ တွေကို ဟိုအိမ်မခေါ်ဘဲ ဒီခေါ်လိုက်ရင်ရတာပဲ...”

“ဘိုးဘိုးက ဒါပဲသိတာ...”

“မြေးက ဘာတွေပိုသိလို့ တုံး...”

“ပြောပြမယ်လေ...ဘိုးဘိုးက နေရာတကာရဲ့ အစွန်ကျကျမှာ အိမ် ရာဝင်းကြီးတစ်ခုလို လုံခြုံရေးတွေဘာတွေနဲ့ ...”

“အဲဒါ ပိုမကောင်းဘူးလား...”

“မကောင်းပါဘူး...လှလွန်း တို့ ကတော့ တိုက်ကြီးကလည်း လှတယ်၊ ပြီးတော့ ကျောင်းနားနီး ဈေးနားနီး ရေမီးအစုံနဲ့ ...”

“မြေးရယ်...”

“ဘိုးဘိုးရယ်...နေရာတကာမှာ ခမ်းနားထည်ဝါမှုတွေကို စားသုံးနေလို့ မရတော့ဘူးဆိုတာ လေး ပြောတော့ ဘိုးဘိုးမှ လက်မခံဘဲ...”

“ဖြစ်ရလေ...”

“လေး တကယ်ပြောတာနော်...အခု ဟောဒီနန်းတော်ကြီး ဘယ်လောက်ခမ်းနားနေနေ လေးအတွက် ဘာမှ မှ မဟုတ်တာ...”

“အဲဒါ မြေးက ကလေးလို လွတ်လပ်ချင်တဲ့ စိတ်နဲ့ ကြည့်တာကိုး၊ တစ်ခါတလေ အကျဉ်းထောင်ကြီးလို့ တောင် ထင်နိုင်သေးတယ်၊ ဒါကြောင့် လည်း မြေးကို နေရာတကာ ဘိုးဘိုး မချုပ်ချယ်ခဲ့တာပေါ့...”

“မချုပ်ချယ်လက်စနဲ့ တီလေးတို့ ဘာပဲတိုင်တိုင် ခေါင်းထဲမထည့်နဲ့ ဘိုးဘိုးရာ...”

“ဘာ...ဘယ်လို...”

“ဒီဘက်နားကဝင်လာရင်...ဟိုဘက်နားက ထုတ်ပစ်လိုက်...”

“ဪ...ဪ...ဘိုးဘိုးကို သင်ပေးနေတာ...”

“ပြောပြတာပါ...လေးရဲ့ ဘိုးဘိုးက သူတို့လို မဟုတ်ဘူး လေ၊ တိတ်ဆိတ်နေတဲ့ နေရာမှာ တရားနှလုံးသွင်းပြီး အေးအေးချမ်းချမ်းနေတာ...”

”

“အဲဒါကို စိတ်အနှောင့်အယှက်မဖြစ်အောင် မြေးက လိမ္မာရမှာ ပေါ့...”

“လိမ္မာတယ်လေ ဘိုးဘိုးရဲ့ ...လှလွန်းဆီ သွားလည်တာပဲရှိတာ လေး ဘာများ ဆိုးခဲ့လို့ လဲ...”

ဦးသော်တာ ခပ်ပြီးပြီးကြည့်ရင်း သက်ပြင်းချ၏။ ပြောရလောက်အောင်လည်း ဆိုးလှတာမဟုတ်တော့ ဆိုဆုံးမဖို့ အစချီလိုက်တိုင်း စကားက ဒီလောက်မှာ ပဲပြီးတတ်ခဲ့၏။

မြေးလေးတစ်ယောက်ပဲရှိတာမို့ ဆွေနည်းမျိုးနည်း ကိုယ့်အသိုက်လေးထဲမှာ ပဲ တတ်နိုင်သမျှ ပြည့်စုံအောင် ဖန်တီးပေးခဲ့သည် ။

ဒီပြည့်စုံလွန်မြောက်မှုတွေကို ဆွေနီးမျိုးစပ်တွေ မိတ်ဆွေရင်းတွေကတော့ အထင်ကြီး အားကျနေကြပေမယ့် မြေးလေးကတော့ ကဲ့ရဲ့ နေပါပြီ...။

“ဘိုးဘိုး...”

“ဟင်...”

“လေး ပြောတာ မှားသွားလို့ လား...”

“မှားတယ်လို့ တော့ မဟုတ်ပါဘူး၊ ဒါပေမဲ့ လူဆိုတာ ငါသာအကောင်ဆုံးလူလို့ မမှတ်ရဘူး၊ လူ့စိတ်သဘာဝကိုသာ ပြည့်စုံတယ်ဆိုတာ မရှိဘူးလေ မြေးရဲ့ ...ဘိုးဘိုးပြောတဲ့ ပြည့်စုံမှုက ချမ်းသာကြွယ်ဝမှုကိုပဲ မဟုတ်ဘူး ၊ ကံ စိတ် ဥတု အာဟာရ အားလုံးပါတယ်...”

“လေးကလည်း ဘိုးဘိုးက လေးကို ဆိုးတယ်ထင်နေလားလို့ ဖြေရှင်းတာပါ၊ လေးမှာ လိုအပ်ချက်တွေရှိသေးတာသိတာပေါ့...”

“ဒါဆို ဘာတွေလဲ တွေးကြည့်ဖူးလား...”

“သေချာတော့ တွေးမရပါဘူး၊ ဟွန်း...ဒါပေမဲ့ တီလေး တိုင်ပြောနေတာတွေ များ လွန်းတဲ့ အခါ ငါ တော်တော်ဆိုးနေပြီလားလို့ တွေးမိတာပေါ့...”

“အဲဒီတော့ ဟုတ်တယ်...ဆိုးမိတာပဲလို့ အဖြေထွက်သလား၊ တီလေးက အတိုင်းအတော ထူတာ ဘာညာတွေးလိုက်တာလား...”

ကောင်မလေး မချိုမချင်လေးပြီးသွားကာ ဆံပင်ရှည်တွေကို နားသယ်စပ်နှစ်ဖက်ကနေ လက်ချောင်းလေးတွေနဲ့ ထိုးသိပ်၍ နောက်ပို့ပစ်သည် ။ ပြီးမှ ...၊

“ဘိုးဘိုးကလည်း တီလေး အရမ်းကျိုင့်ပူတာ ဘိုးသိသားနဲ့ ...”

“နို့...သူတိုင်ပြောတာတွေကရော မြေးမလုပ်မိဘဲ အပိုတွေထည့်တိုင် လိုက်တာပါလို့ လား...”

“ကြည့်ပါလား...ဘိုးဘိုးက လေးကို အပြစ်တင်ချင်တာ...”

“မဟုတ်ရပါဘူးဗျာ...မြေးကတွေးဖြစ်တယ်ဆိုတော့ ဘယ်လောက် ထိ မျှမျှတတ တွေးဖြစ်လိုက်သလဲလို့ ပါ...”

“ဒါကတော့ လူဆိုတာ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် ချစ်တဲ့ အမျိုးပဲ...ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ်တော့ အပြစ်မရှိဘူးပဲထင်တာပေါ့...”

“ဟား...ဟား...ဟား...”

ဦးသော်တာက မျက်နှာမော့၍ ခပ်ဟက်ဟက်ရယ်၏။

“ဘိုးဘိုးက ဘာလို့ ရယ်တာလဲ...”

“သဘောကျလို့ လေ...ဘိုးဘိုးမြေး စကားပရိယာယ်တွေကြွယ်နေလို့...”

“အဟွန်း...”

“ဒါပေမဲ့ မြေး မှတ်ထားရမှာ က ကိုယ့်ရဲ့ လွတ်လပ်မှုအတွက်နဲ့ တစ်ပါးသူကို ထိခိုက်စေတာမကောင်းဘူး...”

“တမင်ထိခိုက်စေချင်လို့ လုပ်တာ မဟုတ်ဘူး ဆိုရင်ရော...”

“အဲဒါကလည်း မြေးက ကိုယ့်ရဲ့ လွတ်လပ်မှုကို ဦးစားပေးတွေးလိုက်တာပဲ ... တစ်ခါလုပ်မိလို့ မှားသွားရင် နောက်တစ်ခါထပ်မဖြစ်အောင် ဆင်ခြင်ရတယ်၊ ဆင်ခြင်တုံတရားဆိုတာ လူတွေမှာ ပဲရှိတာလေ...”

ကောင်မလေး ရှုံ့မဲ့မဲ့ဖြစ်သွားသည် ။

“ဥပမာ မယ်ငြိမ်းက သူ့အတွက် ဒီလိုဖြစ်သွားတာ ထိခိုက်ပါတယ်ဆိုရင် မြေးက နောက်တစ်ခါ ဆင်ခြင်ရမှာ မို့လား...၊ အခု ဘိုးဘိုးက မကြာခဏအတိုင်ခံနေရတယ်လေ...”

ဆုံးမစကားပြောချင်ပြီဆို ဘိုးဘိုးတို့ ပထမဆုံးသူငယ်ချင်းချင်းလို

မေးခွန်းတွေမေးရယ်ကာ စနောက်နေမည်...။ ဒီက မခြွင်းမချန် ပြောပြ လိုက်လို့ ကုန်ပြီဆိုမှ တစ်ခုချင်းဆွဲထုတ်၍ အပြစ်ထောက်၏။

ထိုအခါ မျက်ကြောစင်းလေးနှင့် မလိမ်မိုးမလိမ္မာပုံစံလေးခင်း၍ ကောင်မလေး ဘာမှ မပြောနိုင်တော့ပေ...။ ပြောသမျှနားလည်ပြီး ကျွတ်တမ်းဝင်သွားတာတော့မဟုတ်...။

“မြေးက အခု ကျောင်းပြီးသွားပြီဆိုတော့ အိမ်ထောင်ပြုပေးသင့်တဲ့ အရွယ်...”

“ဟာ...မလုပ်နဲ့ နော် ဘိုးဘိုး...အဲ့ဒါကြီးက ဘယ်ကပါလာတာလဲ...”

“မပါပါဘူး ဘိုးဘိုးက ပြောပြတာပါ။ မြေးရဲ့ အန်တီချိုဆိုရင်...”

“အိမ်ထောင်ပြုလိုက်တာ အခု ကွဲသွားပြီလေ၊ ဘာများကောင်းလို့ လဲ...”

“ဒါကို ဘိုးဘိုး ပြောချင်တာ မဟုတ်ဘူး ...သူ့ အသက်သုံးဆယ်ပြည့် ခါနီးမှ အိမ်ထောင်ပြုခဲ့တာ၊ သူ့ခင်ပွန်းကဆို သူ့ထက် သုံးနှစ်တောင်အ သက်ကြီးသေးတယ်၊ ဒါပေမဲ့ မမြဲခဲ့ဘူးလေ...”

“ဒါကျတော့ အနိစ္စ အိမ်ထောင်ရေးပေါ့...”

ကောင်မလေးစကားကြောင့် ဦးသော်တာက သွားတွေပေါ်အောင် ရ ယ်သည် ။ ပြီးတော့ မြေးခေါင်းလေးကို ချစ်စနိုးပွတ်သပ်ရင်း...။

“ကံကို ပုံချရရင်တော့ အိမ်ထောင်ရေးကုသိုလ်ကံဆိုတာ ရှိသေးတာ ကိုး မြေးရဲ့ ...မြေး အသက်ငယ်သေးပေမယ့်...”

“ဟာ...လာပြန်ပြီ ဘိုးဘိုး...”

“အခု မဟုတ်သေးဘူး...ဒါပေမဲ့ ခေါင်းထဲမှာ တော့ လွယ်လွယ်ကူကူ သဘောပေါက်အောင် ဆုံးမနိုင်မယ့် အိမ်ထောင်ဖက်တစ်ယောက်ရှာရ တော့မှာ ...”

“ဘိုးဘိုးပြောတော့ မြေးက မဆိုးပါဘူးဆို...”

“ဘိုးဘိုးက လိမ္မာစေချင်တာ”

“အိမ်ထောင်ပြုလိုက်မှ အဲဒီလူကြီးက ဘိုးဘိုးလိုတောင် စိတ်မရှည်ရ င် လေးနဲ့ မလွယ်ဘူးတကယ်...”

သင်းကလေးကပဲ ကြိမ်းလားမောင်းလားပါလား...၊

“တီလေး ကွဲစိကွစတွေ အတင်းလွှတ်နေတာနဲ့ လေးကိုတော့ အဲ့လို လုပ်ပေးဖို့ စိတ်မကူးနဲ့ နော် ဘိုးဘိုး...တော်ပြီ...တော်ပြီ နောက်တစ်ခါ တီလေး ရှေ့ကိုမသွားတော့ဘူး...”

ဟင်...၊

ဦးသော်တာ နားတွေကားသွား၏။

“ကိုယ့်ဘာသာ သူငယ်ချင်းတွေနဲ့ ရုပ်ရှင်သွားကြည့်မယ်၊ ကော်ဖီဆို င်ထိုင်မယ်... ဂိမ်းတွေလိုက်ဆော့မယ်...”

“မြေး...”

“ဘာလုပ်မှာ လဲ ဘိုးဘိုးရဲ့ ...သူ့အိမ်သွားပြီး အတိုင်အတောခံနေမ ယ့်အစား...”

ပြောလိုက်မိတဲ့ ကိုယ့်အပြစ်ပါ...။

ဦးသော်တာ ခေါင်းခါမိရင်း ချိုမိင့်ကို သတိရသွား၏။ ဒီမြေးကို ဒီအ ဒေါ်နဲ့ ပဲ လွှဲအပ်ရတော့မှာ ပါ...။

စိုးရိမ်နေရတာလည်း ဒုက္ခ..!

* * *

အခန်း (၃)

“ဟော...ချိုမိုင်ပါလား...မလာစဖူး..”

“ဟုတ်တယ်...မမငြိမ်းကိုသတိရလို့ လေ...ပြီးတော့ ဆိုက်အဖက်(ထ်) ကင်းတဲ့ အဆီချဆေးနည်းလေး ရလာတာနဲ့ ...”

“ဪ...”

ဒေါ်ငြိမ်းချမ်းမျက်နှာကြီး ချိုမြသွားသည် ။ ကိုယ်လုံးကြီးတလှုပ်လှုပ် နှင့် ချိုမိုင်နဲ့ အတူ ပြန်ဝင် လာပြီး ဧည့်ခန်းမှာ ထိုင်ကာ...၊

“ကျေးဇူးပါပဲ ချိုမိုင်ရယ်...ငါ့မှာ ဒီလောက်လည်း မစားပါဘူး၊ စားသလောက်ကို အသားဖြစ်နေတာ စိတ်ပျက်စရာကြီး...”

“မပျက်နဲ့ မမငြိမ်း...မမငြိမ်း ကျန်းမာရေးကောင်းနေတာပဲ ကျေးဇူးတင်ရဦးမှာ ...ဒီတစ်ခါ အဆီချဆေးက အစားလေးနည်းနည်း ထပ်လျှော့ပြီး အိတ်ဆယ်ဆိုက်(စ်) လေးလုပ်ပေးရုံဘဲ အရမ်းလည်း ပင်ပန်းအောင် မလုပ်ရပါဘူး...”

“အေးပါ...လုပ်ပါ့မယ်...ခုချိန်မှာ အဆီကျဖို့ ထက် ဒီထက်တက်မလာအောင် ထိန်းထားနိုင်ရင်ပဲ ဝမ်းသာရမှာ ၊ ဝ လာလေ နေရထိုင်ရခက် လာလေကြီး...”

ချိုမိုင်က ဆွဲလာသည့် ကတ္တူအိတ်လေးကို ပေါင်ပေါ်တင်လိုက်ရင်း အိမ်ထဲကို မျက်လုံးဝှေ့ကြည့်ကာ...၊

“ကလေးတွေရော မမငြိမ်း...”

“သားကြီးက ကန်ထရိုက်တာတစ်ယောက်နဲ့ ချိန်းထားလို့ သွားတွေ တယ်လေ...လှလွန်းကတော့ သိတဲ့ အတိုင်းပဲ...”

“အဟွန်း...မထူးပါဘူး မမငြိမ်းရယ်၊ မီးလေးလည်း ဒီနေ့ သူငယ်ချင်းမွေးနေ့ရှိလို့ တဲ့ ရုပ်ရှင်သွားကြည့်မယ့်၊ ပန်းခြံဝင်မယ်နဲ့ ပြောတော့ ပြောသွားပါတယ်၊ လမ်းကြောင်းတွေက တန်းတန်းကိုစီလို့ ...”

“ချိုမိုင် ရယ်...နင့်ကိုလည်း အဲဒါပြောချင်တာ၊ ကလေးကို ဘာဖြစ် လို့ မီးလေးလို့ ခေါ်ရတာလဲ၊ မီးမီးလို့ ခေါ်ချင်လည်း ခေါ်ပေါ့...”

“ငယ်ငယ်တည်းက ဒီတိုင်းပဲ ခေါ်လာတာ မမငြိမ်းရယ်...”

“ဒါပေမဲ့ မီးလေး ဆိုတာ မီးကိုတိုက်ရိုက်ခေါ်တာလေ၊ ပညတ်သွား ရာ ဓာတ်သက်ပါတဲ့ အဲဒီလိုခေါ်နေလို့ လေးကို ဆုံးမမရတာပေါ့...”

“မီးလေးက လွတ်လွတ်လပ်လပ် နေတတ်တာလေးပဲရှိတာပါ၊ အရမ်းဆိုးတဲ့ ကလေး မဟုတ်ပါဘူး မမငြိမ်းရဲ့ ..ပြီးတော့ သူဆိုးသလောက် သူ့အပြိုးအရယ်လေးတွေ မြင်လိုက်ရင် ဘယ်သူမှ ကြာကြာဒေါသမထွက်နိုင်ဘူး...”

“ဟုတ်လို့ လားအေ...ငါဖြင့် ထွက်ရတာမှ သွေးတိုးများ ရှိရင် ငါ့ခန္ဓာကိုယ်ကြီးကို အဆီချချိန်တောင်ရလိုက်မှာ မဟုတ်ဘူး ...”

“အဟွန်း...ဟွန်း...”

ချိုမိုင် က စတက်(ပ်)ပုံ ရှိတ်ဖမ်းထားသည့် ပုခုံးသာသာဆံပင်လေး တွေကို သပ်ရင်းရယ်နေကာ...၊

“အဲဒါ အိမ်ကို သူ ခဏခဏပဲလာနေလို့ သိလား...အတူတူ နေကြည့် လိုက်ရင် မမငြိမ်း သူ့ကို ချစ်သွားမှာ ...”

“ဟုတ်ပါ့မလား ချိုမိုင်ရယ်....ငါဖြင့် အဲဒါလေးကို ငယ်ငယ်တုန်းက ကိုယ်လည်း ဝိုင်းထိန်းပေးရဖူးလို့ ချစ်နေလို့ သာမဟုတ်ရင် ဒေါသဖြစ်ဖြစ်နဲ့ မောင်းထုတ်မိမှာ ပဲ...အိမ်လာလိုက်ရင် လက်လက်ကို ထနေတာပဲ...”

“အဟွန်း...ဟွန်း...ဟွန်း...”

“ကလေးဆန်နေတာပါ မမငြိမ်းရဲ့ ...ချို တို့ ဆိုရင် အိမ်မှာ သူတစ် နေကုန် ပျောက်နေတဲ့ နေ့ဆို နေကိုမနေတတ်တော့ဘူး၊ ခုမှ ကိုယ့်အလုပ်နဲ့ ကိုယ် မအားလို့ ရယ်...”

ပြောနေရင်း ဒေါ်ငြိမ်းချမ်းမျက်နှာကို အကဲခတ်နေမိသည် ။ ကိုယ် လာခဲ့တဲ့ ကိစ္စအတွက် ပြောမိပြီ ဆိုရင်တော့ အဆင်ပြေမှ ဖြစ်မှာ မို့...

“လှလွန်းဆိုရင်လည်း သူ့အစ်ကိုနဲ့ ခြောက်နှစ်ခုနှစ်နှစ်ကွာတော့ က စားဖော်မဟုတ်ခဲ့ဘူးလေ.. သူတို့ ခမျာ တစ်ဦးတည်းသော ကလေးတွေ လို့ ဖြစ်နေတာပေါ့ .. ပြီးတော့ မိဘတွေက အစဉ်အဆက်က ပြည့်စုံကြွယ်ဝလာကြတာလေ...ကလေးတွေကို ချစ်မဝ ရှုမဝနဲ့ အလိုလိုက်ထားခဲ့တာမို့လား...”

ဟုတ်တော့ဟုတ်ပါတယ်။ လှလွန်းလည်း ဒီလမ်းမသွားနဲ့ ဆိုသွားရမှ ...ဒါမလုပ်နဲ့ ဆို မရရအောင် လုပ်လိုက်ရမှ စားဝင်အိပ်ပျော်ခဲ့တာ...။

ဒါပေမဲ့ ကိုယ့်ကလေးမို့ အကောင်းမြင်ဝါဒနဲ့ ပြောကြကြေးဆို ကောင်မလေးက နည်းနည်းတော့ပိုဆိုးတာ မဟုတ်ဘူး လား...။

“မမငြိမ်းကို မေးမလို့ ...လှလွန်းကို အစ်ကိုအောင်ထွန်းက ခေါ်နေ

တယ်ဆို...”

“ဟုတ်ပ...”

တွေးနေသည့် အကြောင်းကနေ ကလေးတွေရဲ့ ဖအေဆီ စိတ်က ချက်ချင်းရောက်သွားသည်။ ။ ရုပ်ကလည်း ချောလိုက်တာမှုန်နေကာ လူချောလူလှပညာတတ်မို့ ချစ်သူတွေကဝိုင်းဝိုင်းလည်...။

အိမ်ထောင်ရေးအဆင်မပြေတာကို ဂရုမစိုက်နိုင်တဲ့ အထိ ကမ္ဘာပတ်နေရတာကို ပျော်မွေ့နေတဲ့ သူ...။ ကလေးအမေဆုံးပြီးကတည်းက မြန်မာပြည်ကို တစ်ခါတလေပဲ ပြန်လာတတ်ကာ ကလေးတွေ အရွယ်ရောက်လာကာမှ ဘယ်မှာ လာတော့လို့ လဲ...။

“ဟွန်း...သင်းကို မရှိစာရင်းထဲထည့်ထားခဲ့တာ ကြာလှပေါ့၊ ပြီးခဲ့တဲ့လက သူ့သားနဲ့ ပြောပါရစေဆိုလို့ လိုင်းပေါ်မှာ မျက်နှာချင်းဆိုင်တွေ့ကြတယ်လေ၊ သားနဲ့ အဖေ ဘယ်သူက အဖေမှန်း တောင်ခွဲမရအောင်ပဲ...”

“ဟုတ်လား... မမငြိမ်း...”

“ဟုတ်ပါတယ် ချိုမိုင်ရယ်...သူ့လိုလူက အမြဲတမ်းလှပနုပျိုနေအောင်ပဲ ပြုစုပျိုးထောင်နေမှာ ပေါ့၊ ငါတို့ သားကြီးကတည်ကြည်တယ်၊ အလုပ်ကြိုးစားတယ်၊ သုံးတာစွဲတာလည်း မိန်းမတွေတောင်ရှုံးဦးမယ်၊ အသုံးနဲ့ အဖြုန်းကို ခွဲခြားသိလိုက်တာမှ ...”

“ဟုတ်တယ်...ဟုတ်တယ်...သားက ငယ်ငယ်လေးတည်းက မျက်နှာလေးက တည်တည်ခန့်ခန့်လေးရယ်...”

“ဟွန်း...ကလေးကိုမြင်တဲ့ လူတွေက သားက အဖေလောက်မချောပါလားပြောကြရင် သူ့မှာ သွားကြီးအဖြီးသားနဲ့ ...”

“မမငြိမ်းရယ် အလှအပကို ဝါသနာပါတဲ့ လူကပါတာပဲ မမငြိမ်းရဲ့...”

“ဟုတ်တယ်...အခု သားကသာ အစိတ်သုံးဆယ်လောက်ဖြစ်နေတာ သူ့မှာ ဒီပုံစံ ဒီအရွယ်ပဲ၊ သင်းလက်ထဲကို ငါက ကလေးတွေ အပ်စရာ လား...သားကြီးကို လွှတ်လိုက်ရင် သူ့လိုမြာပွတာတွေကူးမယ်...သမီးငယ်ကို လွှတ်လိုက်တာနဲ့ သွားပြီ...”

“လှလွန်း ကတော့ မျက်နှာမတူပေမယ့် သူ့အဖေလို လွတ်လွတ်လပ်လပ်နေတတ်တာချင်း သွားတူနေတယ်နော်...”

ထိုစဉ် ကော်ဖီနဲ့ မုန့် ရောက်လာတော့ ဒေါ်ငြိမ်းချမ်းက လှမ်းယူပြီး ချိုမိုင့်ရှေ့မှာ သေချာချပေး၏။

“ဒီအပင်က သီးရင် ဒီအသီးပဲပေါ့ ချိုမိုင့်ရယ်...ဒါပေမဲ့ ငါကတော့ အရောနှောမခံပါဘူး...”

“ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ဖအေက အရေးဆိုလာရင် မမငြိမ်း ပေးရမှာ ပဲလေ...”

“ငါက ပေးရဖို့ ဖြစ်လာလည်း သားကြီးကဖြင့် ခါးခါးသီးပဲ... နိုင်ငံခြားမှာ ဗိသုကာဘွဲ့သွားယူတာတောင် ဖအေကို ဆက်သွယ်တာမှ မဟုတ်ဘဲ...”

“လှလွန်း ကရော...”

“သူ့ကိုတော့ မပြောနဲ့ ...ဖအေနဲ့ ကို ပေးမတွေ့ခိုင်းရဲဘူး၊ ကော်ဖီသောက်ဦး ချိုမိုင့်... အေးဆေးဆိုရင်လည်း ထမင်းစားပြီးမှ ပြန်၊ ငါ့မှာ အမြဲတမ်းတစ်ယောက်တည်းချည်းပဲ စားသောက်နေရတာ...”

“ဘာချက်လို့ လဲ မမငြိမ်း...”

“မသိပါဘူးအေ... ရွှေနားပေနဲ့ လည်း ဘာမှ မပြောရလေကောင်းလေပဲ... သိချင် ကိုယ့်ဘာသာ သွားဝင်ကြည့်ပေတော့... စားချင်တာမပါရင်လည်း ကိုယ့်ဘာသာဆွဲထုတ်ပြီးချက်လိုက်... သူ့ကိုခိုင်းနေရင် အိမ်ပြန်ရောက်တာနဲ့ လိပ်ခေါင်းဆေးသောက်ရမှာ ပဲ...”

ရွှေဝင်းကနေ ရွှေနားပေ လို့ ပြောင်ခေါ်ခဲ့ကြတဲ့ အထိ သူမက နားလေးသည် ။

ရပ်ဆွေရပ်မျိုးလည်း ဖြစ်ကာ သူမ အလုပ်လုပ်တာတော့ သဘောကျတာမို့ လိုအပ်တာတွေရှိပေမယ့် သည်းခံနေရတာဖြစ်သည် ။

“အဲဒီကောင်မလေး ဟင်းချက်ကတော့ ကောင်းတယ်ဟဲ့...သိလား၊ သူ့တစ်ယောက်တည်း ချက်ပြုတ်နေပြီဆို ဘာသံမှ မထွက်ဘူး၊ လုပ်တာကိုင်တာလည်း မြန်တယ်...”

“တစ်ခုခုဆို စာရေးပြလိုက်တာနဲ့ သူ ကြားအောင် ပြောရတာက ဘာကများ သလဲ..”

“ဒီလိုပဲဟယ်...ခေါက်မိထစ်မိဖြစ်မှာ စိုးလာရင် စာပြေးရေးရတော့တာပဲ...စိတ်ရှည်သရွေ့တော့ အော်ပေတော့ပေါ့...”

နှစ်ယောက်သားပြောပြီး ရယ်မိကြသေးသည် ။

“ဟဲ့...နင်လာတုန်း ငါတိုင်ပင်စရာရှိသေးတယ်သိလား...အချိန်ရတယ်မို့လား...”

“ရပါတယ်...ဒီနေ့က ဟောလီးဒေး...”

“အေး...”

ဒေါ်ငြိမ်းချမ်းက သဘောတွေကျသွားကာ...

“ရွှေနားပေ...”

အော်ခေါ်လိုက်တာ နည်းနည်းနောနောအသံမဟုတ်...၊ ဧည့်ခန်းတစ်ဖက်ခြမ်းက ခန်းဆီးစတွေဖြုတ်နေသည့် ရွှေနားပေက ဆတ်ခနဲ လှည့်ကြည့်သည်။ ။

“ရှောက်သီးသုပ်လုပ်လာခဲ့...ရှောက်သီးသုပ်...”

လက်ကလည်း အသုပ်နှယ်သလို နှယ်ဖတ်ပြရသေးသည်။ ။
အော်ပြောနေရသည့် ဒေါ်ငြိမ်းချမ်းကို အားနာလို့ သာ ပြီးနေရပေမယ့် ချိုမိုင်နားတွေကွဲတော့မလားထင်ရ၏။

ရပါပြီ...မစားတော့ဘူးလို့ တောင် ပြောလိုက်ချင်တော့သည်။ ။

“ပြီးတော့ အဲဒီကောင်မလေး ယောင်တတ်လိုက်တာလည်း ကြာလေးပိုဆိုးလေသိလား ချိုမိုင်...”

“ဟုတ်တယ်...”

“ဟုတ်ပအေ...သူ့ကို ထုချင်ရိုက်ချင်ရင် မျက်နှာချင်းဆိုင်ဒေါက်ခနဲ ခေါက်ပစ်လိုက် ဘာမှ မဖြစ်ဘူး၊ လန့်အောင် ဖျန်အောင်တော့ သွားမရိုက်လိုက်နဲ့ ...”

“လုပ်လိုက်ရင် ဘာဖြစ်သွားလဲ...”

“အောင်မယ်လေး ကိုယ်ကတစ်ချက်ဆိုသူက တစ်ချက်ပဲ၊ သိပ်မနာရင် သူလည်း နာနာမရိုက်ဘူး...၊ သူနာသွားလို့ ကတော့ ဖြောင်းခနဲဆို ဖြန်းခနဲခံရပြီမှတ်...”

“ဘုရားရေ...”

“ခစ်...ခစ်...ခစ်...”

ဒေါ်ငြိမ်းချမ်းက သဘောတွေကျပြီး ရယ်နေသေးသည်။ ။

“ငါ့အသံကျယ်ကျယ် ငှက်ဆိုးထိုးသလိုဖြစ်လာရတာ သူ့ကြောင့် ပေါ့၊ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ကိုယ့်မှာ လည်း တစ်ယောက်တည်းလေ...သူ့ကို ပြောဆို နေရတဲ့ ကိုယ့်အသံကိုပဲ အဖော်လုပ်နေရသလိုဖြစ်နေပါပြီ...”

“ဟုတ်တာပေါ့...မမငြိမ်း ကိုလည်း ချုံတကယ် လေးစားသွားပြီ...”

“ဟင်...ဘာဖြစ်လို့ လဲ...”

“ဒီလောက်ထိ ကိုယ်အပင်ပန်းခံပြီး သူ့ကိုသည်းခံနိုင်တာလေ၊ မမငြိမ်းက လေသံထွက်ဆိုးပေမယ့် စိတ်ရင်းနှီးညွှံ့လို့ ပေါ့...”

“နူးညံ့တာလည်း မဟုတ်ပါဘူးဟယ်...ဒါပေမဲ့ သူ့ကို ပြန်ပို့ဖို့ စဉ်းစားကြည့်တော့ သံတွဲမှာ သူ့ကိုလက်ခံမယ့် ဆွေမျိုးရင်းချာမရှိတော့ဘူး၊ သူငယ်ငယ်တည်းက နှိပ်စက်ခဲ့တဲ့ မိထွေးကလည်း သီလရှင်ဝတ်သွားပြီး၊ သူ့ကျောင်းမှာ လာနေရင်တော့ဖြစ်တယ်တဲ့ ...”

“ခေါ်ဖော်တော့ရသားပဲနော်...”

“ဟုတ်တယ်...ဒါပေမဲ့ ရွှေနားပေက ငါ့ကိုထိုင်တောင်ရှိခိုးတယ်အေ...ငိုလိုက်တာလည်း မပြောနဲ့ တော့ ဘယ်လိုလုပ်ပြန်ပို့ရက်မှာ လဲ...”

“အေးပေါ့...မမငြိမ်းရဲ့ မေတ္တာကို သူသိနေတော့ ဒီမှာ ပဲနေချင်မှာပေါ့၊ အသက်သုံးဆယ် ရှိပြီဆိုပေမယ့် မိန်းမသားတစ်ယောက်အတွက် က အန္တရာယ်ရှိတာပဲ...ကလေးတွေကလည်း ချစ်ကြလို့ တော်သေးတာပေါ့...”

ကလေးတွေဆိုမှ နူးညံ့ကြင်နာဟန်တွေ လွှမ်းမိုးနေသည့် ဒေါ်ငြိမ်းချမ်းမျက်နှာ ဖျတ်ခနဲ ပြောင်းသွားကာ...

“အောင်မယ်လေး ချစ်တာကတော့ နင့်တူမ အဆိုးဆုံးပါပဲ ချိုမိုင်ရယ်...အဲဒီ ရွှေနားပေ သူ့ကိုဆို ကြောက်တောင်ကြောက်နေတော့တာ...”

“ဟင်...ဘာဖြစ်လို့ လဲ...”

“အရမ်းစလို့ ပေါ့...သူတို့ အုပ်စု ရွှေနားပေ အားနေတာများ မြင်လိုက်ရင် ကစားစရာအရပ် ကျနေတာပဲသိလား...အပြင်ကရောက်လာကြရင်တော့ ဒေါ်ကြီးရွှေအတွက်ဆိုပြီး စားစရာတွေ တစ်ယောက်တစ်မျိုးဝယ်လာကြပါရဲ့ ...၊ ဘုရားသွားဖို့ တဘက်လေးတွေ သစ်ခွပန်းတွေတောင်ပါလာကြသေး...”

“အင်း...ပြီးတော့ စကြရောလား...”

“စဉ်းစားသာကြည့်ပေတော့ ငါလည်း မခံနိုင်လွန်းရင်သာ ပြောရအော်ရတာလေ...ပြောကို မပြောချင်ပါဘူးအေ...”

“အင်း အဲဒါ မပြောချင်တော့ရင် ထားလိုက်တော့...ခုနချို့ကို ပြောပြချင်တာရှိတယ်ဆိုဘာလဲ...”

“အေး...ဟုတ်တယ်...”

ပြောနေတုန်း လက်ဖက်သုပ်နဲ့ ရေနွေးကြမ်းတစ်အိုး ရောက်လာသဖြင့် ဒေါ်ငြိမ်းချမ်းက မေးဆတ်ပြကာ...၊

“တွေ့လား...ငါ့ခြောက်ဖုတ်ဆိုရင် ဆီဆမ်းပြီးသားပဲ...အဲဒါလေးတွေကျတော့ တော်ပြန်ရော...”

“မမချို့ ထမင်းစားပြီးမှ ပြန်မှာ မှတ်လား...”

“ဪ...အေး...”

“ဒါဆို ချက်လိုက်တော့မယ်နော်...”

“အေး...အေး...”

“ရတယ်...အေး...အေး...လိုက်ပြောမနေနဲ့ ၊ ခေါင်းညိတ်ပြလိုက်ရင် ရပြီ...”

ဒေါ်ငြိမ်းချမ်းက ချိုမှိုင့် လက်ကိုလှုပ်ပြီး ပြောရင်းရယ်ကာ...။

“သူကြားအောင် နင်ပြောမယ်ဆိုရင် မျိုးချလိုက်တဲ့ လက်ဖက်သုပ် တွေ တစ်နေရာကနေ ခုန်ပေါက်ကန်ထွက်လာကြလိမ့်မယ်...”

“ဟယ်...ညစ်ပတ်တယ် ကြည့်စမ်း...”

“ခစ်...ခစ်...ခစ်...”

နှလုံးနာသွားလို့ ထင်သည် ။ လက်ဖက်သုပ်ကို ခဏလေးနဲ့ သုံးလေး ဇွန်း ဆက်တိုက်စားပစ်လိုက်တာ အာတွေလျှာတွေလည်း စပ်ဖျင်းနေပါပြီ...။

“ဒီမှာ ငါပြောဦးမယ်...”

“ပြောပါဆိုလို့ ...”

“ငါ့သားကြီးကို အိမ်ထောင်ချပေးဖို့ ငါ စိတ်ကူးနေတာသိလား...”

“ဟင်...”

ချိုမှိုင့် မျက်လုံးပြူးသွားသည် ။

“ဘာဖြစ်လို့ လဲ...မောင်က ရည်းစားထားနေလို့ လား...”

“မထားလို့ ခက်နေတာ ချိုမှိုင့်...ငါ့သားက သူ့အဖေလို စန်းပွင့်တဲ့ ရုပ်မျိုးမဟုတ်ပေမယ့် ခန့်ချောကြီးရယ်၊ အင်ဂျင်နီယာလည်း ဖြစ်သေး၊ မိဘချမ်းသာတာလည်း သိတော့ သူ့ရဲ့ ရွာနီးချုပ်စပ်က မိန်းမတွေက သိက္ခာတောင် မထိန်းနိုင်ကြဘူး...”

“ဟုတ်လား...အိမ်တွင်းအောင်းနေတဲ့ သူတောင် သိတယ်ဆိုတော့... အင်း...”

“အဲဒါပြောတာပေါ့...သူ့ဟာသူ နိုင်ငံခြားအချင်းချင်း ဘာပဲပြောပြော ရုပ်ရည်ကျတော့လည်း ပြောလောက်အောင် လှကြတာ မဟုတ်ဘူး ၊ နိုင်ငံခြားပြန်ဆိုတိုင်းလည်း နင်စဉ်းစားကြည့်၊ တချို့က ပညာတော်လွန်းလို့ သူဌေးတစ်ယောက်ယောက်က ပညာဒါနပြုပြီး ကျောင်းထားရတာတွေ ...”

“အင်း...”

“ရွာဦးဆရာတော်က ထားပေးတာတို့ ၊ တစ်ရွာလုံးကစုပေါင်းပြီး ထားရတာတို့ ၊ အဲဒါတွေကို ဘာလုပ်ရမှာ လဲ...ငါက ချမ်းသာတာကို မက်မောလို့ မဟုတ်ဘူး ချိုမိုင်...ကိုယ့်ကိုမက်မောပြီး ယူမှာ ကိုမလိုချင်တာ၊ ပြီးတော့ တစ်ယောက်ကိုယူလိုက်တာနဲ့ နောက်လိုက်နောက်ပါ တွေ တစ်တွဲကြီးပါ လာပြီး ဇယားတွေရှုပ်ဦးမယ်...”

“အဲလို တကယ်ဖြစ်တဲ့ မိန်းကလေး မမငြိမ်း တကယ်သိထားလို့ လား...”

“သေချာတော့ မသိပါဘူး၊ သားကြီးပြောပြတာတော့ အဲဒီအတိုင်းပဲ ...”

“ဒါ ဆိုရင်တော့ သူမကြိုက်လို့ ပြောပြဖော်ရတာပါ၊ သူ ကြိုက်နေရင် မမငြိမ်းမသိအောင် ကြိတ်ကြိတ်မှာ ပေါ့၊ ဒီလောက်ဆိုးတဲ့ ဘဝအခြေအနေမျိုးကို မမငြိမ်းက သဘောတူမှာ မှ မဟုတ်တာ...”

“ မဟုတ်ဘူး ချိုမိုင်ရေ...အဲဒီမိန်းကလေးကို သူက သနားစရာလေးလို့ ပြောနေတာသိလား၊ အလုပ်ကို ဘယ်လိုကြိုးစားတာ ဘယ်လိုစု

ဆောင်းနေရတာ၊ ရွာကိုချည်းပဲ ငွေတွေပို့ပေးနေရတာ စုံနေတာပါပဲ...”

“ဪ...အဲ့လိုလား...”

“အဲ့လို...အဲ့လို ယောက်ျားတစ်ယောက်က မိန်းကလေးတစ်ယောက် ကို သနားစရာလို့ မြင်လာရင် မမနဲ့ အဲဒါမကြာတော့ဘူးပဲ...”

“ဒါဆိုလည်း ဖိတ်ချင်းဖိတ် ကိုယ့်အိတ်ထဲပဲ ဖိတ်ကြရင် မကောင်း ဘူးလား...မမငြိမ်းရယ်...”

“အေးပေါ့...ဟင်...ဘာ...”

အမှတ်တမဲ့ ခေါင်းညိတ်လိုက်ပြီးမှ ဒေါ်ငြိမ်းချမ်း မျက်လုံးပြူးသွား သည်။

“နင် ဘာပြောလိုက်တယ် ချိုမိုင်...”

“ဟင်...”

ချိုမိုင် ခုမှ လိုရင်းရောက်မှာ မို့ သက်ပြင်းရှည်ကြီး ဟုတ်ထုတ်လိုက် ကာ...။

“မီးလေးကိုလေ သူ့ကို သူ့အရွယ် လူငယ်ချင်း ဘယ်လိုမှ မဖြစ်စေချင်ဘူး၊ မမငြိမ်းလိုပေါ့...ကိုယ်က အဆင့်အတန်းမခွဲခြားပေမယ့် တမင် တကာ ငွေမက်လို့ လူကို အရချိုင်တာမျိုးဆို သွားပြီပေါ့...”

“ဟုတ်တယ်...”

“ခုခေတ် လူငယ်တွေကို လျှော့မတွက်နဲ့ သိလား၊ ယောက်ျားလေး တွေ ချာတိတ်အရွယ်ပေမယ့် သူတို့ က မိန်းကလေးတွေထက်တောင် အ ကွက်ရွှေ့ကြသေးတယ်၊ စော်ကထောတယ်လို့ ၊ သူ ဖားသားကြီးက ဟို က်ဘော့စ်ဘာညာ သူတို့ ခေါင်းထဲမှာ သင်္ချာတွေနဲ့ ...”

“အဲဒါနဲ့ နင်ပြောတာက သားကြီးနဲ့ ကောင်မလေးကိုဟုတ်လား...”

“အင်းလေ...ဒီထက်အကြောင်းသိဓာတ်သိပြီး လိုက်ဖက်မှုရှိတာ ဘယ်မှာ တွေ့မှာ လဲ...”

“မဟုတ်တာတွေ ပြောတော့မယ် ချိုမိုင်ရယ်၊ သားကြီးနဲ့ လေးက အသက်လည်း ကွာတယ်၊ ကာရိုက်တာချင်းကလည်း ...”

“ကာရိုက်တာကွာနေတာက အသက်ကွာလို့ ပါ၊ ဒါပေမဲ့ သားကဒီလောက်လည်း မကြီးသေးပါဘူး မမငြိမ်းရယ်...ကွာလှ ခြောက်နှစ်ခုနစ်နှစ်ပေါ့...”

“လှလွန်းနဲ့ လေးက ရွယ်တူဆိုတော့ ခုနစ်နှစ်ကွာမှာ ပဲ...သူ့ညီမရဲ့ သူငယ်ချင်းကို သားကြီးက...”

“အဲဒါ မမငြိမ်းက လက်ခံအောင်ပြောလေနော်...ချိုကကိုယ့်ဆွေမျိုးချင်းမို့ မိန်းကလေးရှင်ဖြစ်ရဲ့ သားနဲ့ ရှေ့မျက်နှာနောက်ထားပြီး ပြောနေတာပါ...”

“အေးပါ...ငါ သိပါတယ်၊ ဒါပေမဲ့ အန်ကယ်လ်သော့ ကို ပြောပြပြီးပြီလား...ဟို ပြောရရင် သူတို့ က ငါတို့ ထက်...”

“မမငြိမ်းရယ်...ချမ်းသာတဲ့ အမှုနဲ့ များ အန်ကယ်လ်ဘယ်တုန်းက မာန်မာနစကားပြောခဲ့ဖူးလို့ လဲ ခုလည်း မီးလေးရဲ့ အိမ်ထောင်ရေးအတွက် စိတ်ပူတဲ့ အကြောင်း ဖွင့်ပြောလာလို့ ချို စိတ်ကူးရတာ...”

“အန်ကယ်သော်သီရင် သဘောတူမှာ မဟုတ်ဘူး ချိုမိုင်...၊ တခြားဟာကို ပြောတာ မဟုတ်ဘူး ၊ အသက်ချင်းကွာတာကိုပဲ...”

“ဒီလိုမဟုတ်ပါဘူး...အန်ကယ်က နှလုံးရောဂါအထူးကု ဒေါက်တာ ဇင်မင်းကို စိတ်ကူးနေတာ၊ မမငြိမ်းသိလား... နှလုံးလှ ကိုယ်ပိုင်ဆေးရုံ

ဥက္ကဋ္ဌလေ၊ ဒေါက်တာဒေါ်မြမြဇင်တို့ လင်မယားကို...”

“အင်း...သိတယ်၊ အန်ကယ်လ်တို့ နဲ့ တော်တော်ရင်းနှီးတာကို...”

“ဟုတ်တယ် အဲဒါကြောင့် သူ့စိတ်ကူးကို ချို့ကိုပြောပြတာ၊ မမငြိမ်း ကြည့်ပါဦး၊ အထူးကုဆရာဝန်ကြီးတောင်ဖြစ်နေပြီဥစ္စာ၊ ပြီးတော့ ဒေါက်တာဇင်မင်းက ခပ်ပုပုနဲ့ ချောလည်း မချောဘူး၊ ဒီအသက်အရွယ် လောက် ဆိုရင်တော့ သားမောင်နဲ့ ပဲ ပေးစားမှာ ပေါ့...”

“ဒါပေမဲ့ ...”

“ဟင်...ဒါပေမဲ့ ဘာဖြစ်လို့ လဲ...”

“နင့်တူမကို ငါကြောက်တယ်ဟဲ့...”

“မမငြိမ်းကတော့လေ...”

ချိုမိုင်ရယ်နေတော့ ဒေါ်ငြိမ်းချမ်းလည်း ရယ်လေသည် ။ သို့သော် မဲ့ တဲ့ တဲ့ ကြီးလည်း ဖြစ်လျက်...

မျောက်မူးလဲ မမက...ငဲ့ချွေးမ..၊

* * *